

ΚΩΣΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ
 Ἡ ντουλάπα

Ἡ πρώτη ἐντύπωση εἶταν τελείως ὀρθολογιστική. Εἶναι μεγάλη, σκέφτηκε, πρᾶμα πὸ σημαίνει πὸς θὰ χωροῦν ὅλα τὰ ρούχα. Αὐτά, τὴν πρώτη μέρα στὸ δωμάτιο ὅπου ἔμελλε νὰ μείνει· γιὰ 4 χρόνια.

Τὰ ἄλλα ἤρθαν μὲ τὸν καιρό. Παρατήρησε δηλαδὴ πὸς εἶταν ἄσπρη, δίφυλλη, μὲ μιὰ κλειδωνιά ἐφαρμοστὴ πὸ σωστὰ - χωνευτὴ, ἀλλὰ δίκως κλειδί. Ἐπίσης χωριζόταν σὲ 4, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ὄρθια καὶ ἴδια παραλληλόγραμμο, πὸ καθένα στὴ μέση του εἶχε ἕνα περίεργο σκάλισμα, κάτι ἀνάμεσα φυτὸ καρδιά καὶ ξιφολόγη καί, τέλος, ἕνα μεγάλο βαθὺ συρτάρι πὸ φυλαγόταν μὲ ἱερὴ προσοχή, τὸ νυφικὸ — ἀνάμεσα στὴ ναφθαλίνη καὶ τὴν ὑπομονή, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῶν μεγάλων ἡμερῶν. Ὅταν καθόταν στὸ τραπέζι του, τὴν εἶχε λίγο ἀριστερὰ καὶ πίσω, ἐνῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀντίκρου. Σιγὰ σιγὰ, τὸ ἀντικείμενο τοῦτο γίνηκε ἕνα κομμάτι τοῦ ἰδιωτικοῦ 'του' περιβάλλοντος μέσα στὴ νοικιασμένη κάμαρα, ὅπως καὶ ἡ καρέκλα καὶ τὸ κόκκινο πλαστικὸ του ποτηράκι. Ἔσθησε τὸ φῶς. Πλησίασε ἀργὰ ἀργὰ, ἔπιασε τὴν προεξοχὴ τοῦ ἐνὸς χωρίσματος, καὶ τράβηξε μαλακὰ τὸ φύλλο. Ἔτριζε. «Ἔλα» λέει αὐτὸ θὰ σὲ λαδώσω, θὰ σοῦ μαζέψω τὴ σκόνη, καὶ θὰ 'σαι ὁμορφη, ὁμορφη». Ἔβαλε μέσα τὸ χέρι του καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνει νευρικά: «Ὅχι δὲν εἶν' αὐτό, οὔτε τοῦτο...». Αὐτό. Εἶταν τὸ πουλόβερ. Ἄνοιχτο γαλάζιο. Μὲ V. Σκιασμένο λίγο κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη, τσαλακωμένο ἀπ' τὸ ταξίδι. Τὸ φόρεσε καὶ ἔκατσε στὸ γραφεῖο. Ἄναψε τὸ φῶς. Ὁραῖα. Ἔβγαλε τὶς φωτογραφίες ἀπὸ τὸ ντισιὲ καὶ τὶς ἀκούμπησε ἀπέναντι στὸν τοῖχο. Τὴν παρατήρησε προσεχτικά: «Πὲς μου λοιπὸν πὸς μ' ἀγαπᾷς. Μὰ ναί, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ. Ἔλα πὸ κοντά. Πὸ κάτω... Μ' ἀρέσει νὰ μετρῶ μὲ τὸ σφυγμὸ σου τὶς ὥρες. Νὰ γνέθω τὰ μαλλιά σου. Νὰ μυρίζω τὴν Τέσσερα ἐφτακόσα ἔντεκα, καὶ νὰ σ' ἀνακαλύπτω μ' ὄλη τὴν ἔνταση τῶν ἠλεκτρισμένων μου μορίων». Παρατήρησε τὴ ντουλάπα. Ἔτσι μὲ τὸ 'να φύλλο ἀνοιχτο, ἔδωσε τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ἄλλου, ἀλλιῶτικου κόσμου. Φτάνει νὰ κάμεις δέκα βήματα καὶ νὰ τραβήξεις τὸ φύλλο, Πά ν ω σ τ ἡ κ α μ ἣ λ α μ ἐ τ ὸ ν π ε-

τῆς
 Μαρίας Καλοῦδη

ρίεργο τροχασμό της, καθώς ο ήλιος βαροῦσε κατακέφαλα κι ἐμείς, σκεφτόμασταν τὶς πυραμίδες, τὴν Ἴσι, τὸ Ραμσή, τὸν Ἀμμωνα, κι ὁ γκαμηλιέρης ἔβανε τὸ χέρι του, ἀδιάφορος τάχα, μὲς ἀπὸ τ' ἀνοιχτό σου πουκάμισο, καὶ σὲ χάριδευε: «Κάιρο, Κάιρο, σὰν βγαίνει τὸ φεγγάρι», καὶ νὰ χτυποῦν τὰ τουμπελέκια, νὰ τρίζουν τὰ κίτρινα σμένα ἀπ' τὸν καπνὸ καὶ τοὺς χουρμάδες δόντια του, κι αὐτὸς τάχα ἀδιάφορος νὰ σφυρίζει. Παράφορος, κατάφορος, κατάφορτος, λέξεις μνημῆες ἀλλοτινῶν καιρῶν ποὺ μᾶς κράτησαν πρὶν ἐπιστρέψομε... Στὸ τραπέζι μὲ τὸ φῶς, τὶς φωτογραφίες καὶ τὴν ντουλάπα. Μὰ δὲν ἤθελες νὰ πᾶμε στὰ νησιά. Ἐσένα δὲ σὲ συγκινοῦσε ἡ δομὴ τῶν ἄσπρων τοίχων καὶ τῶν πέτρινων κατήφορων.

Κι ἔτσι μπορεῖς νὰ πεῖς, κατάφερνες νὰ ζεῖς μὲ τὴν πράξη τοῦ Ἑρωτα.

Σ' ἀγαπῶ τὰ βράδια ποὺ μὲ σκεπάζεις μέσα στὰ ὀρθογώνια φύλλα σου κι ἀφήνεις τὸ σαράκι νὰ τραγουδᾷ τὸ ἴδιο μονότονο πικρὸ τραγούδι τῆς φθορᾶς ποὺ περνᾷ ἀπ' τὶς πατοῦσες στὸ μυαλό.

Εἶσαι μιὰ μνήμη, εἶπε δυνατὰ σὴ φωτογραφία, καὶ τρόμαξε νὰ μὴν ξυπνήσει τοὺς ἀπὸ μέσα. Κι ὕστερα βαριότανε κείνες τὶς ἀτέλειωτες ἐρωτήσεις τῆς νοικοκυρᾶς... Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Ἐκεῖνο τὸ μονόλογο ποὺ γίνε σὰν τὶς μέντες γιὰ τὸ βήχα.

Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ τραπέζι. Εἶχε μιὰ ἔκφραση σὰν νὰ γυρνοῦσε ἀπὸ ταξίδι μακρινό. Τώρα ἔβλεπε μόνο τὴ ντουλάπα καὶ τῆς χαμογελοῦσε, πάει τέλειωσε κι αὐτό. Αὐριο πάλι. Ποῦ θά 'σαι ὁμορφη. Μόνο νὰ μείνει μεταξύ μας. Κατάλαβες; Μυστικό.

Κοιμᾶται βαθιά· τὸ ἀνοιγμένο φύλλο τῆς ντουλάπας ἔτριξε καὶ κουνήθηκε δυὸ φορές.